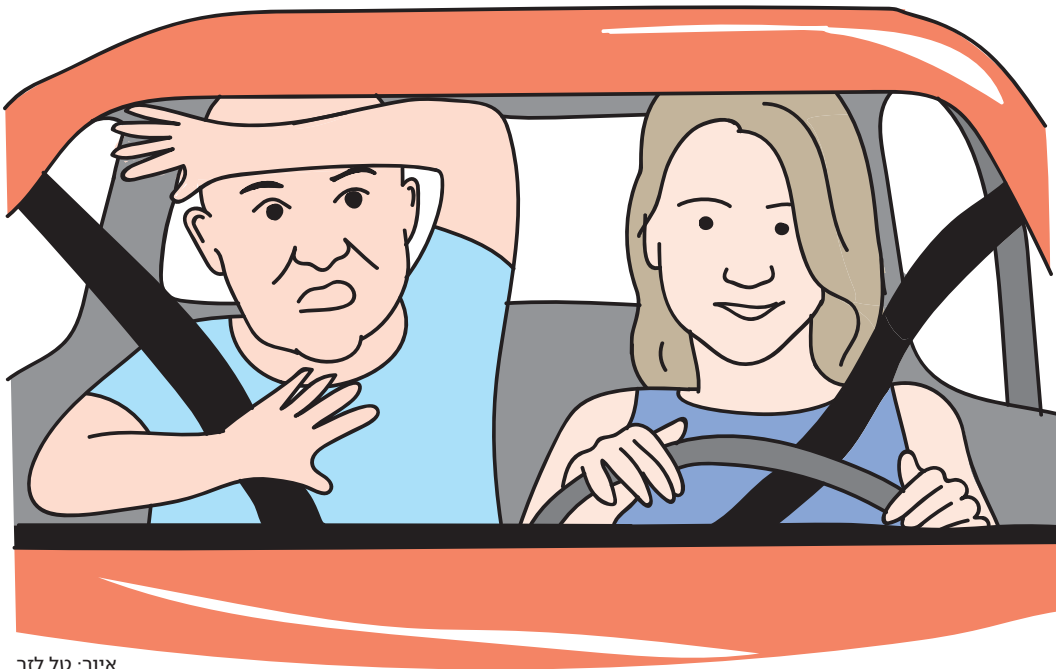

אבינו הנהג

הקטנה שלי מוציאה רישיון, ותיתקע מעתה לבדה בפקקים. אספתי למענה כמה עצות (אין שיעורי נהיגה בזום?)

איור: טל לזר

3. הנוהל המקובל אחרי שרפקת רכב חונה: א' – לוודא שלא ראו אותך. ב' – להשאיר פתק על שמשת האוטו הרפוק, ושיי ראו שעשית את זה. ג' – לוודא שהפרטים שהשארית בפתק כמעט מדויקים לגמרי (למעט טעות של ספרה אחת במספר הטלפון שלך).

4. מעבר לענייני ביטוח, חשוב לצייד את הנהגת החדשה גם בניירת הבאמת חשובה – דף מודפס עם הכיתוב "פקח אני פורק סחורה", שיחכה בתא הכפפות והיא תוכל להניח על השמשה כשהיא קופצת לקפה ברחוב בתל אביב. חשוב גם שיהיה לה כובע של שוטר שמונה ברישול בספסל האחורי או איזו תעודת הוקרה מהג"א במקום בולט, כדי שהשוטרים יחשבו פעמיים אם לתת דו"ח למישהו "משלהם".

5. אם בעתיד היא תקבל רכב חברה, חשוב שתזכור את כל הכללים שחלים על רכב של המשפחה ותעשה הפוך. רכב חברה הוא רכב אמפיבי, שמיועד לנסיעה גם ביבשה, גם בים וגם בנחלים. מותר לה להעביר בו מטבח שנקנה באיקאה ועציצי סברס בספסל האחורי, להתעלם מהאזהרות בלוח השעונים, לא למלא שמן ומים (או לברוק אם זה עובר גם עם שמן קנולה) ולטפס לירושלים בהילוך ראשון.

6. אביזרים ומוצרים שנמכרים בתחנות דלק לא מיועדים לנוסע פרטי, אלא נמצאים שם רק כדי שיהיה אפשר לדפוק את המערכת ולקנות מגבונים לחים וערכת ששיבש ומנגל לבית על חשבון המעביד, ולצרף את החיוב לחשבון הדלק.

7. אם הייתי יכול, הייתי שמח להסביר לה את חוקי החניה בתל אביב. אלא שלמרות 40 שנות נהיגה בעיר, אין לי מושג באיזו שעה מותר לחנות איפה, ומה אני אמור לעשות ליד מדרכה שבה הכחול-לבן נצבע על אדום צהוב או להפך, ומרוב צבעים זה כבר נראה כמו דגל הגאווה. ❌

yairn@israelhayom.co.il

בתור נהג פרטי של ילדה אחרת. גם אם נסייע לה בקניית רכב, נשאלת השאלה מה עדיף – רכב צנוע, ישן ומתפרק, שלא יעלה הרבה אבל יכלה הרבה במוסכים או יתפגר באמצע הנסיעה, מה שיחייב אותי לבוא לחלץ אותה; או טנק חזק, שיעלה הרבה אבל לפחות ישמור עליה מהמושגעים שנוסעים בכבישי ארצנו.

אני נוהג ברצף משנת 1974, ולמרות שהנערה עדיין לא עברה מבחן נהיגה, הספיקו לה כמה שיעורים על הכביש כדי להרשות לעצמה להתחיל להעיר לי על כישורי הנהיגה שלי. כשילדה בת 17 שעוד רואים לה את החלב על הג'נטים מעירה למישהו שנהג עוד לפני מבצע אנטבה, זה מעצבן. עד שהתחילה ללמוד היא לא פצתה פה, ופתאום נולדה לה נהגת פורמולה 1 חדשה. אבל בנוכחות שלה ברכב יש גם משהו חיובי, כי היא מאלצת אותי לשמש דוגמה ולהעמיד פנים של אדם מנומס ואדיב ששומר על חוקי התנועה, לא מקלל ולא מניף את האצבע כלפי מעלה.

עם כל הכבוד למה שמלמדים אותה בשיעורים, אחרי שהיא תעבור טסט, אני אצטרך לעשות לה כמה שיעורי השלמה על חומרים שלא נמצאים בתוכנית הלימודים הרשמית של משרד התחבורה, שבלעדיהם יהיה לה קשה להשתלב בכביש.

1. במדינה שתושביה נוסעים רק עם מזגן וחלונות סגורים, תנועות ידיים חשובות יותר מהשפה המדוברת. למשל, היכור לת לבצע בעת חיפוש חניה את תנועת האצבעות שפירושה "אתה יוצא?", ואז להביין אם התנועה שעשו לך בחזרה מסמנת "כן, אבל חכה דקה", או "לא, וחכה-חכה מה אני אעשה לך אם תמשיך לעמוד פה".

2. מורה נהיגה לא ילמד אותה איך מתגנבים לראש התור בפקק תנועה בצומת הקאנטרי. חשוב גם שהיא תדע להוציא ראש מהחלון כדי לברר אם לפתח תקווה זה שמאלה, ואז לבקש להיכנס לפני כולם.

חמש בקרוב יתחיל פרק חדש בחיינו. הקטנה שלנו, שבעוד חודש עוברת לכיתה י"ב, עברה תיאוריה ולומדת נהיגה. באופן מפתיע ובניגוד למה שקורה בכתי הספר, כאן הלימודים אינם על חשבון המדינה אלא על חשבון ההורים, אם כי הם עולים כמעט כמו תקציב המדינה. בנוסף, שום מגיפה לא תעביר אותם למתכונת של לימודים בזום, לפחות עד שיפתחו אפליקציה שמאפשרת למורה ללחוץ ברקס מהבית. אם הכל יעבור ויוזק בעלייה כמתוכנן, בקרוב יסתיימו להן 20 וכמה שנים שבהן הגברת הראשונה ואני תפקדנו כנהגי ההסעות של המשפחה במשרה מלאה וללא שכר. כמי שהולך לזכות מעכשיו בהרבה זמן פנוי, אני תוהה כיצד אמלא את החלל שייפער בחיי, ואם אתגבר על העובדה שכבר לא אוכל למלא את ייעודי כנהג בוסיות.

כדי להתגבר על המצוקה, ועל הדרך גם לעזור לזולת, אני שוקל להעמיד את עצמי ואת הידע העצום שצברתי בתחום השינוע המשפחתי לרשות הורים אחרים ולתפקד כיועץ הסעות הורי, מעין סופר נגי של תחום ההקפצות והאיסופים. אני הרי מיומן במלאכה הזאת, מכיר את הכבישים ויודע מתי נכון לצאת לדרך בלי לאחר או לגלות שהקדמת בחצי שעה (ואז להמתין באוטו, להירדם ולגרום לילדה להעיר אותך בדפיקות על החלון). אני מכיר את הכתובות ואת הזמנים של החוגים, יודע לזהות מראש את המדריכים העצלנים, שמעגלים שיעור של שעה ל-50 דקות, יודע איך לחנות כך שהילדה לא תצטרך חלילה יותר ממטר ברגל, שולט במיקומן של הפיצריות השכונתיות והזולות ובהתמודדות עם ילדים שדורשים להחליף אותן בסושייה יקרה, ובעיקר מיומן בהסעת בני נוער שותקים בספסל האחורי.

אני יודע לשאול אותם "איך היה בחוג?" רק כדי לשמוע איזה מלמול לא ברור או את התשובה המפורטת – "בסדר". אבל אני גם יודע לשחק את האבא המגניב שמכיר את השיירים שהם אוהבים ומעודכן ברכילות האחרונה על אריאנה גרנדה, ביילי אייליש, סטטיק ובן-אל, נועה קירל ומרגי.

בשביל הימים שבהם לא קמתי במצב רוח של נותן שירותים, למדתי את הדרכים הטובות ביותר להתחמק מהסעה בלי שזה יוביל לאיזמים של הילדה בבדיחה לאילת. אני גם יודע איך לקמבן ככה שהורים אחרים יבצעו את המלאכה, אם כי עדיין לא הצלחתי לעשות את הבלתי אפשרי ולגרום למי מהבנות לנסוע באוטובוס, או חלילה ללכת ברגל.

המצב החדש, שבו הילדה תנהג את עצמה כמו אחיותיה הגדולות, הוא בהחלט שינוי מרענן, אבל גם מציב כמה דילמות לא פשוטות. ראשית, מדובר בתינוקת שעד לא מזמן עוד אחזה במוצץ ונהגה בבימבה. לא ברור איך בתוך כמה שנים היא הפכה להיות כשירה לנהיגה במכונית שלא עשויה מלגו או שייכת לסמי הכבאי. ליוויתי אותה בשיעור נהיגה אחד והיא בהחלט מתקדמת יפה, אבל המחשבה שאני שולח אותה להסתדר לבד בג'ונגל של ישראל לא באה לי טוב בכלל. נכון שכדי לרחות את רוע הגזירה אני יכול לדבר עם המור רה ולדאוג שימשיך להכין אותה לטסט עוד כמה שנים, עד שארגיש בטוח יותר, או עד שייכנסו לארצנו מכוניות אוטונומיות שיוחשכו לה את הצורך לנהוג. אבל כשנוכחים שזה יעלה לי 160 שקל לשיעור, הרעיון נשמע קצת פחות אטרקטיבי.

יש כמובן גם דילמה באיזה כלי רכב תנהג הנהגת הטרייה. מצד אחד, אין לי עניין רב לחלוק איתה את הרכב שלי ולמי צוא את עצמי נוסע לפגישת עבודה באוטובוס, כי לילדה היה אירוע חירום בוארה. מצד שני, כדי לממן עבודה קנייה של רכב משלה אני אצטרך כנראה למצוא עבודה נוספת, אולי